

Onima koji nisu sa nama, dok im se ne pridružimo.

SADRŽAJ

	15. Podli anđeli.....	11
	17
Pletivo.....		18
	14. Niz reku.....	26
	39
Gutljaj toplote.....		40
	13. Komadi truleži.....	46
	54
Sjećanje na snove.....		55
	12. Međukategorije.....	59
	63
Putem duše.....		64
	11. Pogled broj pet.....	70
	80
Pokisli opanci.....		81
	10. Kontrolisana iluzija stvarnosti.....	86
	94
Svijeća za vukove.....		95
	9. Pukotine.....	102
	113
Čaj za jedno.....		114

	8. Premotavanje dana.....	119
	126
	Za paru i za sevap.....	128
	135
	7. Iz plamena.....	137
	Iver i klada.....	142
	148
	6. Znaci.....	150
	Brvno preko ambisa sjećanja.....	157
	170
	5. Bolno žilje.....	173
	Vatrom ispisan trag.....	179
	191
	4. Ritam bola.....	194
	U otiscima stopala.....	198
	201
	3. Nedostajanje.....	205
	Kad izleti san.....	212
	221
	2. Zrna sačme.....	225
	Uzaimanje.....	234
	249
	1. Nekontrolisana iluzija stvarnosti.....	256
	Beleška o autoru.....	267

15

Podli anđeli

Ako stisnem kapke dovoljno snažno zaiskre i razigraju se svetlaci. Sve bude mutno kad ih otvorim, poput isečka druge stvarnosti. Ovo je ravno Miloševom gledanju sopstvenog odraza u ogledalu, ukrštenih očiju, ali njemu su tek tri i odlično se zabavlja dok to radi. Mene zamućenje slike makar nakratko udalji od prizora koji gledam.

Za pola godine nije se bog zna šta promenilo.

Sintetička dekoracija za nijansu je bleđa. Plastično cveće uporno opstaje. Sporadično, užasavajuće životno šarenilo osveženo je novim komadima među izbledelima.

U lonče pretrpano potamnelim stabljikama klonulih glava nema svrhe dosipati vodu iz plastične flaše ušuškane u senku pod njima. Od pogleda na njih, takve, još mi je draže što sam otpesao sa Sanjom do mostića u šumi.

„Jelda će on onda znati da ga volimo i oduševiće se baš baš jako kad ih vidi?“, upitala je, dečje naivno i s nadom u krupnim plavim očima. „Doći će do njega, jelda?“

„Hoće, mila“, odgovorio sam. Ko bi protivrečio tom pogledu.

Dve ruže puštene niz potok verovatno su još uvek krvavocrvene, varljivo žive, negde nizvodno, odnete strujom. Istina, svaki odsečeni cvet uzaludno je žrtvovan svođenjem

na dekorativni izraz žalosti. Pa ipak, prija pomisao da će se oduševiti kad ih vidi. Kad bi ih video.

Crte odraza u crnilu uglačanog mermera sve su nejasnije kako sunčeva svetlost kopni. Pretvaram se da su ostale nepromenjene. Linija okvira oko slike i dalje je iste pogrešne nijanse kao i slova pod njom. Isti pogled sa istog kraja klupice opet me nagoni da zamislim neku od mojih slika tu, da nagađam koju bi odabrali. Filipov izbor sigurno bi bio drugačiji, ali ne bi mnogo zamerio na ovoj. Sasvim je okej. Uspešno održava iluziju zaustavljenog vremena.

Razmišljam da li je nekako moguće dodati tačku izostavljenu iza brojke. Ipak me nervira.

Gipsani anđelčići još uvek su tu, udobno ušuškani među cvećem. Plastičnim, gde im je i mesto. Odlično im paše. Kako uspevaju da budu istovremeno simboli smrti i večnog života? Večnog života u smrti? Bucmasti oksimoroni postojanja, patetično sladunjavi, podbulih obraščića, brižno oblikovanih i raspoređenih lokni, glava oslonjenih na ramena i ručice, izgledaju kao da spavaju.

Jedan je i dalje u staklenoj posudi nalik akvarijumu. Dva su se u međuvremenu izbacila iz providne plastične kutije i smestila podno krsta, već uveliko lišenog laka i boje, prerano posivelog jer u gradu ih ne izrađuju od hrastovine. Čak i slova ranije potamne od rđe sa ekserčića kojima su zakucana. Deložiranim anđelčićima mesto je zauzeo novi, veći, još uvek uglačan i beo.

Nemam pojma ko ih stalno premešta.

Možda sami.

Gadovčići mali. Čekate da zažmurim, a?

Previše nalikuju onima starim koliko i univerzum, brzim i nečujnim dok ih niko ne posmatra.

Ajde...

Otvaram oči. Nijedan se nije pomerio. Zatvaram ih ponovo. Žudim za dodirrom koji će me poslati u prošlost, pa makar se i hranili energijom proizvedenom vremenskim paradoksom od godina doživljenih do sadašnjosti.

Ništa.

E, moj Doktore Hu...

Opet.

Ništa. Samo plastične latice oko njih titraju na pove-tarcu.

Jednom su oba oka zatvorena, drugom samo desno, kao da izviđa, nišani. Čeka da se opustim, prave prirode zaodenute telom deteta sa loknicama i snenim okicama. Posetioci i ne slute kakvoj se opasnosti izlažu. Eto, sad moram da otresam iz glave slike razjapljenih čeljusti ispunjenih nizovima igličastih zuba... Treći još uvek zadovoljno balansira u okruženju pseudokoralnog šarenila.

U staklenoj posudi sporije blede.

Novi zatočenik plastičnog kaveza u gotovo izazovnoj pozi prkosno je opružen na komadu nagužvane alufolije, odsutno zagledan u livadu i šumarak prekoputa.

Svetlaci se rastrčavaju i gasnu među laticama i loknicama. Opet ništa.

Fleke po izljuspanim licima, ramenima i rukama razbijaju iluziju da plastika i staklo, orošeni iznutra graškama kondenzovane vode, mogu zaštititi varljivo večna dečja tela. Kiša, vetar, sneg, i naročito sunce nagrízaju strpljivo. Temeljno. Polako. Sporije nego što ispiraju boju sa plastičnih cvasti unaokolo.

Bar će ovi što su izmiledi iz plastične kutije brže propasti.

Je li postojanje anđela ograničeno vremenom ili im je nekoliko milijardi godina potrebnih da sunce istroši svoju energiju samo trenutak u večnosti postojanja?

A nas i ne primećuju kad nakratko zasjamo pa zgasnemo poput iskrice. Ili nas vide kao svetlace, rojeve tačkica. Ipak, uporno negujemo zabludu da smo im bitni. Zašto bi obraćali pažnju na živote prohujale u treptaju? Zato ih i prave sa zatvorenim ili poluzatvorenim očima, ne bi li produžili taj trenutak.

Oko mi nesvesno poseže za pokretom na ivici vidnog polja. U paukovoju mreži podno staklenog srca bacaka se mušica. Sve sporije se trza, sve brže sputana tananom niti. Žao mi je. Grozna je to sudbina. Ta nit, toliko tanana za moje prste, za nju je pogubna. Mogao bih da je spasem, ali užasava me pomisao na dodir osmonoge gadosti, nožica posvećenih užurbanom tkanju. Paukova verzija kuvanja i spremanja ručka. Bar deluje dostojanstvenije od guljenja krompira. Može da vikne: „Draga, naštrikao sam ručak!“ Eto mima za mrežu.

Sekund osmeha pre mentalnog odmahivanja glavom koliko je fora sranje.

Uostalom, gadim se muva koliko i paukova.

Neko je srce premestio bliže klupici. Verovatno jer ponestaje prostora među već prenamnoženim setnim akse-soarom. Sad je okrenuto ka anđelima. Taman da uživaju u pogledu na bubicu zatočenu unutar njegovog samrtnog aranžmana, plastičnim cvastima namamljenu da se unutra uvuče kroz rupicu u donjoj ivici, bez ikakve šanse da ponovo pronađe put do izbavljenja.

Je li svesna Dina da je umesto ukrasa za večno sećanje donela klopku za bube?

Sve je podređeno njima, sve je okrenuto prema njima. Ceo aranžman, usklađen sa lokalnim standardima kič estetike smrti, nepomično i s oprezom motri hoće li se beštije u telima dečice pomeriti.

Možda je to zbog njih. Možda anđeli mame bube.

Osetim preskakanje.

U tri lepe materine!

U stomaku se meškolji smeša besa i anksioznosti prizvana osećajem nemoći. Potiskujem je dubokim uzdahom, zadržavam dah, a onda izdišem polako, dugo, kroz zube, uz šištanje.

Uživam, ubeđujem sebe, zatvorenih očiju, dok mi vazduh klizi preko malog nepca, vrha jezika, gornjih prednjih zuba i donje usne.

Ponovo ništa. I dalje se prave da spavaju.

Bacam pogled u lonac. Još koji centimetar. Jebiga, idem. Jesam se oslobodio tog straha. U značajnoj meri. Sveopšta tuga mesta gotovo da mi ne smeta. Odiše izvesnom lepotom spokoja iz svakog kamena, cvetnog aranžmana, polupodivljalog rastinja, titranja sveća unutar lončića bez dna, kofica i drugih priručnih zaštitnika od vetra. Ne užasavaju me više toliko slike, koje se katkad i dalje nametnu, materijalizovane u umu. Slike kako sada... sve *to* dole izgleda. Odagnam ih brzo. Ali noć je, ipak, već druga priča. Nisam ga baš u toj meri prevazišao.

Ionako već predugo razmišljam o nasamarenim bubama i krvožednim anđelima.

Nebo je predivno. Donji rubovi razbacanih oblaka presijavaju se rumenilom razlivenim po nijansama ljubičastog i plavog.

Ko zna šta bi on sve video u njima...

Plamen poskakuje, uz pucketanje.

Pozdravljam ga i ostavljam sveću da dogoreva s pogledom na oblake.

Na izlazu zaobilazim gomilu ugaraka i pepela po čijem se obodu razaznaju nagoreli ostaci plastičnih čaša, satrulog cveća i trave počupane s grobova.

Nad redovima poodraslog kukuruza polako dogoreva zaostalo rumenilo. Tama unutar nepravilnih kontura gromade zgrčenog Gučeva i okolnih brda iscrtava horizont i upija svetlost iz svega pod njim. Pesa popaca raspomamljenih nakon celodnevnog ćutanja pod pritiskom žege vabi pomrčinu da se lagodno prostre preko sveta.

Čujem kola. Smičem se s asfalta za svaki slučaj. Ovde voze i kad popiju. Pesmu popaca, škripu šljunka pod đonovima patika i miris svežine iz duboke trave kraj puta davi kratak pozdrav sirenom praćen prdežom iz auspuha starog golfa. Čkiljeći, pratim crvene farove razvučene za autom u traku svetlosti, dok ne zađu za krivinu. Eto, čak i takva šklopcija kadra je da proizvede lepotu u sumrak.

Polako koračam ka zalasku sunca. Dobar je osećaj ići kući. Naročito uz ovakve prizore. Utisak još jednog uspešno preguranog dana uverava da se iz svake kofe sranja može isplivati.

U golfu parkiranom pred susednom kućom sedi komšija. Lice osvetljeno ekranom mobilnog telefona odavno više ne liči na dečaka s kojim sam provodio letnje raspuste na selu. Kucnem mu brzo prstima po prozoru sa suvozačeve strane i on se prene, zbunjen. Razmenjujemo osmehe i bez stajanja produžavam dalje. Već smo dogovorili jutarnju kafu.

Još jedno preskakanje.

E jebi se...

Udišem duboko da se smirim. Mislim na cicvaru, koja će me ranom zorom sačekati na stolu.

Ne mogu...